

JULIE CLARK

VIIMEINEN LÄHTÖ

Viimeinen lähtö

JULIE CLARK

VIIMEINEN LÄHTÖ

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Julie Clark: *The Last Flight*

First published in United States in 2020 by Sourcebooks Landmark,
an imprint of Sourcebooks

© Julie Clark, 2020

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-599-4

Painettu EU:ssa, 2022

*Omistettu kaikille naisille, jotka ovat kertoneet oman tarinansa.
Tapahtuipa se kongressin komitean edessä suorassa televisio-
lähetyksessä tai yksin ikkunattomassa henkilöstöosaston työhuoneessa
– me kuuntelemme sinua. Me uskomme sinua.*

Kerro minulle epätoivostasi, niin minä kerron omastani.
Sillä välin maailma jatkaa menoaan.

– Mary Oliver, *Wild Geese*

PROLOGI

John F. Kennedyn kansainvälinen lentoasema, New York
Tiistai 22. helmikuuta
Onnettomuuspäivä

Terminaali 4 kuhisee ihmisiä, ympärilläni leijuu vahva märän villan ja kerosiinin haju. Odotan naista aivan lasisten liukuovien sisäpuolella jäätävän talvituulen iskiessä vastaan aina, kun ovet avautuvat, ja pakotan itseni kuvittelemaan sen sijaan leppeän Puerto Ricon tuulen, jossa on aavistus hibiskuksen ja merisuolan tuoksua. Ympärilleni kietoutuu pehmeä espanjalainen korostus kuin lämmin kylpy ja pyyhkii mielestäni sen henkilön, joka minä aiemmin olin.

Ulkona yllisee, kun koneet nousevat taivaalle, kun taas sisällä kaiuttimista raikuu epäselviä kuulutuksia. Jossain takanani vanhahko nainen puhuu napakan iskevää italiaa. En kuitenkaan käännä katsettani pois jalkakäytävästä vaan tuijotan terminaalin ulkopuolella olevaa vilkasta jalkakäytävää, etsin häntä katseellani, panen kaiken uskoni – ja koko tulevaisuuteni – sen tosiseikan varaan, että hän tulee.

Tiedän hänestä vain kolme seikkaa: hänen nimensä, miltä hän näyttää ja sen, että hänen lentonsa lähtee tänä aamuna. Etu on minun puolellani – hän ei tiedä minusta mitään. Tukahdutan paniikkini, että en ehkä ole huomannut häntä. Että hän on ehkä jo lähtenyt ja riistänyt samalla minulta tilaisuuden jättää taakseni tämä elämä ja aloittaa uusi.

Ihmisiä katoaa joka päivä. Starbucksin jonossa seisova mies, joka ostaa viimeisen kahvikupillisansa ennen kuin nousee autoonsa, ajaa uuteen elämäänsä ja jättää jälkeensä perheen, joka ihmettelee aina, mitä oikein tapahtui. Tai Greyhoundin linja-auton viimeisellä rivillä istuva nainen, joka tuijottaa ulos ikkunasta tuulen puhaltaessa hiussuortuvia hänen kasvoilleen ja pyyhkäistessä pois liian raskaan menneisyyden taakan. Saatat tietämättäsi olla aivan jonkun sellaisen ihmisen vieressä, joka viettää viimeisiä hetkiään entisenä itsenään.

Kuitenkin vain harvat pysähtyvät todella miettimään, kuinka vaikeaa on kadota oikeasti. Miten pikkutarkasti täytyy hävittää pienimmätkin jäljet. Sillä aina on jotain. Pieni vihje, totuuden siemen, haksahdus. Tarvitaan vain jokin mitätön sattuma, ja kaikki hajoaa. Puhelu lähtöhetkellä. Peltikolari kolme korttelia ennen moottoritien ramppia. Peruttu lento.

Vuime hetken muutos matkasuunnitelmaan.

Huurtuneen lasi-ikkunan läpi näen mustan limusiinin lipuvan jalkakäytävän reunaan, ja tiedän jo ennen kuin ovi avautuu ja hän astuu ulos, että se on hän. Kun hän nousee autosta, hän ei sano näkemiin sille henkilölle, joka istuu hänen kanssaan takapenkillä. Sen sijaan hän kii-rehtii jalkakäytävän poikki ja sisään liukuovista niin läheltä minua, että hänen vaaleanpunainen kašmīrpuseronsa hipaisee käsivarttani pehmeän kutsuvana. Hänen hartiansa ovat kyyryssä, aivan kuin hän odottaisi seuraavaa iskua, seuraavaa hyökkäystä. Tuo nainen tietää, kuinka helposti viidenkymmenentuhannen dollarin matto voi repiä hänen poskensa ihon riekaleiksi. Annan hänen mennä ohitseni, hengitän syvään sisään ja puhallan kireyden ulos. Hän on täällä. Voin aloittaa.

Nostan laukkuni hihnan olalleni ja seuraan naista, sujahdan turva-tarkastusjonoon aivan hänen eteensä, koska tiedän, että karkuteilla olevat ihmiset katsovat vain taakseen eivätkä koskaan eteensä. Kuuntelen ja odotan tilaisuuttani.

Hän ei vielä tiedä sitä, mutta pian hänestä tulee yksi kadonneista. Ja minä haihdun kuin tuhka tuuleen ja katoan jäljettömiin.

CLAIRE

*Maanantai 21. helmikuuta
Onnettomuutta edeltävä päivä*

”Danielle”, minä sanon tullessani pieneen työhuoneeseen, joka on olohuoneemme vieressä. ”Voisitko kertoa herra Cookille, että lähden kuntosalille.”

Danielle nostaa katseensa tietokoneesta, ja näen hänen katseensa kiinnittyvän kaulani alaosassa olevaan mustelmaan, jota peittää ohut meikkivoidekerros. Asettelen vaistomaisesti kaulahuivini mustelman peitoksi ja tiedän, ettei hän sano mitään. Ei hän sano koskaan mitään.

”Meillä on tapaaminen Center Street Literacyssa neljältä”, Danielle sanoo. ”Myöhästyit taas.” Danielle pitää lukua minun kalenteristani ja hairahduksistani, ja olen arvioinut hänen olevan se, joka todennäköisimmin kantelee, kun en saavu kokouksiin ajoissa tai kun perun tapaamisia, joita aviomieheni Rory pitää tärkeinä. *Jos aion pyrkiä senaattiin, meillä ei ole sitä ylellisyyttä, että tekisimme virheitä, Claire.*

”Kiitos, Danielle. Osaan lukea kalenteria yhtä lailla kuin sinäkin. Ole hyvä ja ota muistiinpanot edellisestä kokouksesta valmiiksi esiin. Tavataan sitten siellä.” Kun lähdän huoneesta, kuulen hänen tarttuvan puhelimeen ja horjahdan, vaikka tiedän,

että se saattaa herättää huomiota hetkellä, jolloin minulla ei ole siihen varaa.

Ihmiset kysyvät jatkuvasti, millaista on kuulua avioliiton kautta Cookin perheeseen, poliittiseen dynastiaan, jonka päihittävät ainoastaan Kennedyt. Minä kierrän kysymyksen ja alan kertoa meidän säätiöstämme, koska minut on opetettu keskittymään työhön eikä huhuihin. Kerron meidän lukutaito- ja vesihankkeistamme kolmannessa maailmassa, slummikorttelien mentorointiohjelmista, syöpätutkimuksesta.

Sitä en voi ihmisille kertoa, että yksityisyyden saaminen on ikuista taistelua. Jopa kodissamme on ihmisiä kellon ympäri. Avustajia. Henkilökuntaa, joka tekee ruokaa ja siivoaa. Minun täytyy taistella joka ikisestä vapaasta minuutista ja jokaisesta tilasta, jota voin kutsua omakseni. Missään en ole turvassa Roryn henkilökunnan katseilta, ja he kaikki ovat omistautuneita Cookien työntekijöitä. Vielä kymmenen vuoden avioliiton jälkeenkin olen edelleen tunkeilija. Ulkopuolinen, jota täytyy tarkkailla.

Olen oppinut, kuinka voin varmistaa, ettei mitään tarkkailtavaa ole.

Kuntosali on yksi harvoista paikoista, joihin Danielle ei tule mukaan ja seuraa minua listoineen ja aikatauluineen. Siellä minä tapaan Petran, ainoan ystäväni Rorya edeltävältä ajalta ja ainoan, jota Rory ei ole pakottanut minua hylkäämään.

Sillä Roryn tietämän mukaan Petraa ei ole olemassakaan.

Kun tulen salille, Petra on jo siellä. Vaihdan vaatteet pukuhuoneessa, ja kun nousen portaat juoksumattorivistön luokse, hän seisoo porrastasanteella ja ottaa puhtaan pyyhkeen pinosta. Katseemme kohtaavat hetkeksi, ja sitten hän kääntää katseensa, kun minä otan itselleni pyyhkeen.

”Hermostuttaako sinua?” Petra kuiskaa.

”Olen kauhuissani”, sanon, käännyn ja kävelen pois.

Juoksen tunnin, tarkkailen kelloa, ja kun menen saunaan tasan puoli kolmelta pyyhe kiedottuna vartaloni ympärille, lihaksiani särkee uupumuksesta. Ilma on kostea höyrystä, ja minä hymyilen Petralle, joka istuu yksinään ylälauteella kasvot punaisina kuumuudesta.

”Muistatko rouva Morrisin?” hän kysyy, kun istuudun hänen viereensä.

Hymyilen ja olen kiitollinen, kun saan ajatella jotain ajoilta, jolloin asiat olivat yksinkertaisempia. Rouva Morris oli meidän yhteiskuntaopin opettajamme lukion viimeisellä luokalla, ja Petra melkein reputti kurssin.

”Sinä opiskelit kanssani joka ikinen iltapäivä kuukauden ajan”, hän jatkaa. ”Kun kukaan muu ei tullut lähellekään minua tai Nicoa sen takia, kuka isämme oli, sinä astuit esiin ja varmistit, että valmistuin lukiosta.”

Käännyn puulauteilla katsomaan Petraa. ”Saat sen kuulostamaan siltä kuin sinä ja Nico olisitte hylkiöitä. Olihan sinulla ystäviä.”

Petra pudistaa päätään. ”Vaikka minulle oltiin ystävällisiä siksi, että isäni oli venäläisversio Al Caponesta, ei se tarkoita, että he olisivat olleet ystäviäni.” Olimme käyneet eliittikoulua Pennsylvaniassa, jossa varakkaiden hienostoperheiden lapset ja lapsenlapset pitivät Petraa ja hänen Nico-veljeään uutena juttuna ja lipuivat heidän lähelleen kuin haasteena selvittääkseen, kuinka lähelle pääsisivät, mutta he eivät koskaan päästäneet sen paremmin Petraa kuin Nicoakaan täysin sisään omiin piireihinsä.

Niinpä meistä oli muodostunut hylkiöiden kolmikko. Petra ja Nico pitivät huolen, ettei kukaan irvailut minun käytetylle koulupuvulleni tai vanhalle Hondalle, joka rämisteli jalkakäytä-

vän reunalle pakokaasua röyhtäillen, kun äitini tuli hakemaan minut koulusta. He pitivät huolen, ettei minun tarvinnut syödä yksin, ja he raahasivat minut koulun tapahtumiin, jotka muutoin olisin jättänyt väliin. He asettuivat minun ja muiden lasten väliin, niiden jotka laukoivat julmia, satuttavia kommentteja siitä, että minä opiskelin pelkästään stipendin turvin päivisin enkä asunut asuntolassa ja että olin liian köyhä ja liian tavallinen, jotta olisin oikeasti voinut kuulua heidän joukkoonsa. Petra ja Nico olivat ystäviäni silloin, kun minulla ei ollut ketään muuta ystävää.

Tuntui kuin kohtalo olisi puuttunut peliin sinä päivänä kaksi vuotta sitten, kun astelin kuntosaliin ja näin Petran, haamun menneisyydestäni. En kuitenkaan ollut sama henkilö kuin se, jonka Petra muisti lukiosta. Liian moni asia oli muuttunut. Minulla oli liian paljon selitettävää elämästäni ja siitä, mitä olin matkan varrella kadottanut. Niinpä katsoin toiseen suuntaan, kun Petran tuijottava katse porautui minuun ja yritti saada minut nostamaan katseeni. Huomioimaan hänet.

Kun treeni päättyi, menin pukuhuoneeseen ja toivoin voivani piileskellä saunassa siihen saakka, kun Petra olisi lähtenyt. Kun menin saunaan, Petra kuitenkin oli siellä. Ihan kuin olisimme niin suunnitelleetkin.

”Claire Taylor”, Petra sanoi.

Kun kuulin hänen sanovan tyttönimeni, minua alkoi tahtomattani hymyilyttää. Muistot virtasivat mieleeni Petran äänen sävystä ja rytmistä, joissa oli edelleen jäljellä hiven venäjää, hänen äidinkieltään. Tunsin saman tien olevani entinen itseni enkä se henkilö, joksi olin kehittynyt vuosien myötä Roryn vaimona, en se pintakorea ja tietämätön nainen, joka hautasi salaisuutensa kovan kuoren alle.

Aloitimme varovasti, jutustelimme niitä näitä, ja pian keskustelu muuttui henkilökohtaiseksi, kun kerroimme kuulumisia niiltä vuosilta, jolloin emme olleet nähneet toisiamme. Petra ei ollut koskaan mennyt naimisiin. Hän ajelehti elämän läpi, sai tukea veljeltään, joka johti nyt perheorganisaatiota.

”Entä sinä”, Petra sanoi ja osoitti vasenta kättäni. ”Oletko naimisissa?”

Tarkastelin häntä höyryn läpi yllättyneenä siitä, ettei hän tiennyt. ”Menin naimisiin Rory Cookin kanssa.”

”Vaikuttavaa”, Petra sanoi.

Käänsin katseeni sivuun ja odotin hänen esittävän sen kysymyksen, jonka ihmiset aina esittivät – mitä oikeasti tapahtui Maggie Moretille, tytölle, jonka nimi liitettäisiin aina aviomieheeni ja joka oli ponnahtanut nimettömyydestä ikävään maineeseen vain siksi, että hän oli kauan sitten rakastanut Rorya.

Petra kuitenkin vain nojautui taaksepäin lauteilla ja sanoi: ”Näin Roryn haastattelun Kate Lanen kanssa CNN:llä. Hän on tehnyt merkittävää työtä säätien parissa.”

”Rory on hyvin intohimoinen.” Vastaus ilmaisi totuuden, jos joku halusi kaivella tarkemmin.

”Mitä äidillesi ja siskollesi kuuluu? Violet on varmasti jo valmistunut yliopistosta.”

Olin pelännyt sitä kysymystä. Vielä näin monen vuoden jälkeenkin heidän menetyksensä satutti. ”He kuolivat auto-onnettomuudessa neljätoista vuotta sitten. Violet oli juuri täyttänyt yksitoista.” Selitin lyhyesti. Sateinen perjantai-ilta. Humalainen kuljettaja, joka ei pysähtynyt stop-merkin kohdalla. Yhteentörmäys, jossa kumpikin kuoli välittömästi.

”Voi, Claire”, Petra sanoi. Hän ei lausunut latteuksia tai pakottanut minua vatvomaan asioita. Sen sijaan hän istui vieressäni ja antoi hiljaisuuden kantaa suruni, koska hän tiesi, etteivät mitkään sanat saisi tuskaa helpottamaan.

Siitä tuli meille rutiini, tapasimme saunassa joka päivä treenin jälkeen. Petra ymmärsi, ettemme voineet näyttäytyä yhdessä julkisesti sen vuoksi, mikä hänen perheensä oli. Jo ennen kuin tiesimme, mitä minä lopulta tekisin, olimme olleet varovaisia, pitäneet harvoin yhteyttä puhelimitse emmekä koskaan sähköpostitse. Saunassa me kuitenkin elvytimme ystävyyskaverimme, rakensimme välillemme uudelleen vanhan luottamuksen ja muistimme liittolaisuuden, jonka avulla me kumpikin selvisimme lukkiosta.

Petralta ei kestänyt kauan huomata se, mitä minä piilottelin. ”Kai sinä tiedät, että sinun täytyy jättää hänet”, hän sanoi eräänä iltapäivänä monta kuukautta sen jälkeen, kun olimme tavanneet uudelleen. Hän katsoi vasemmassa käsivarressani olevaa mustelmaa, joka oli tulos kahden illan takaisesta riidastani Roryn kanssa. Vaikka olin yrittänyt piilottaa todisteet – vetänyt pyyhkeen korkeammalle rinnallani, kietonut sen kaulani ympärille tai laskostenut harteilleni – Petra oli katsellut mitään sanomatta Roryn raivon etenemistä ihollani. ”Tuo ei ole ensimmäinen jälki, jonka olen ihollasi nähnyt.”

Peitin mustelman pyyhkeelläni, sillä en kaivannut hänen sääliään. ”Minä yritinkin, kerran. Viitisen vuotta sitten.” Olin uskonnut, että voisin häipyä avioliitostani. Olin valmistautunut taistelemaan ja tiesin, että siitä tulisi sotkuista ja kallista, mutta aioin käyttää hänen pahoinpitelyitään omaksi edukseni. *Anna minulle se, mitä haluan, niin minä en paljasta, millainen mies sinä olet.*

Mikään ei ollut mennyt niin kuin olin kuvitellut. ”Kävi ilmi, että nainen, jolle olin uskoutunut, joka oli yrittänyt auttaa minua, oli naimisissa Roryn vanhan opiskelukaverin kanssa. Ja kun Rory tuli paikalle, naisen aviomies avasi oven ja päästi Roryn sisään, tervehti vanhaa opiskelukaveriaan salaisella kädenpuristuksella ja vaikka mitä. Rory sanoi heille, että minä kärsin

masennuksesta, käyn psykiatrilla ja että minut pitäisi ehkä viedä sairaalahoitoon.”

”Aikoiko hän passittaa sinut mielisairaalaan?”

”Hän teki minulle selväksi, että tilanne voisi muuttua paljon pahemmaksi.” En kertonut Petralle muuta. Kuten sitä, että kun pääsimme kotiin, Rory tönäisi minut niin lujaa keittiömme marmoritasoa vasten, että kaksi kylkiluutani murtui. *Sinun itsekkyytesi hämmästyttää minua. Että olet valmis tuhoamaan kaiken, minkä eteen olen tehnyt työtä – äitini perinnön – koska me riitelemme. Kaikki avioparit riitelevät, Claire.* Hän oli osoittanut ympäri huonetta olevia huippulaadukkaita laitteita ja kalliita pöytätasoja ja sanonut: *Katso ympärillesi. Mitä muuta sinä vielä voisit haluta? Kukaan ei sääli sinua. Kukaan ei edes usko sinua.*

Se piti paikkansa. Ihmiset halusivat Roryn olevan sellainen kuin he uskoivat hänen olevan – edistysmielisen ja rakastetun senaattori Marjorie Cookin karismaattinen poika. En voisi ikinä kertoa kenellekään, mitä hän minulle teki, sillä sanoisinpa minä mitä tahansa miten kovaan ääneen tahansa, sanani hautautuisivat sen rakkauden alle, jota kaikki tunsivat Marjorie Cookin ainoa lasta kohtaan.

”Ihmiset eivät koskaan näe sitä, mitä minä näen”, sanoin lopulta.

”Uskotko sinä tosiaan niin?”

”Uskotko sinä, että jos Carolyn Bessette syyttäisi julkisesti JFK junioria hänen lyömisestään, koko maa kiirehtisi hänen tuekseen?”

Petran silmät suurenivat. ”Oletko tosissasi? Nyt eletään #MeToo aikakautta. Uskon, että ihmiset tekisivät kaikkensa uskoakseen häntä. Luultavasti Foxille ja CNN:lle luotaisiin uudet ohjelmat, joissa puhuttaisiin vain siitä.”

Naurahdin ontosti. ”Täydellisessä maailmassa minä syyttäisin Rorya. Minusta ei kuitenkaan ole ryhtymään sellaiseen taiste-

luun. Taisteluun, joka kestäisi vuosikausia, täyttäisi vähitellen koko elämäni ja tahraisi kaiken hyvän, mitä sen jälkeen ehkä tulisi. Haluan vain päästä irti siitä. Hänestä.”

Roryn arvosteleminen ääneen olisi kuin astuisi syvään kuiluun ja luottaisi siihen, että muiden ihmisten aulius ja ystävällisyys pelastaisi minut. Olin myös elänyt liian monta vuotta sellaisten ihmisten kanssa, jotka katselivat ilahtuneina minun vapaapudotustani, jos se tarkoitti sitä, että he voisivat olla Roryn lähellä. Tässä maailmassa raha ja valta tarkoittivat koskemattomuutta.

Vedin syvään henkeä ja tunsin höyryn saavuttavan syvimmat sopukkani. ”Jos jättäisin hänet, minun täytyisi tehdä se niin, ettei hän löytäisi minua koskaan. Mieti vaikka, mitä tapahtui Maggie Morettille.”

Petran kasvojen ääriiviivat sumenivat välissämme leijuvan höyryn keskellä, mutta näin hänen katseensa terävöityvän. ”Uskotko sinä, että hänellä oli jotain tekemistä sen kanssa?”

”En tiedä enää, mitä uskoisin”, vastasin.

Seuraavan vuoden aikana Petra ja minä teimme suunnitelman, laadimme katoamisestani huolellisemman koreografian kuin ballettiesityksestä. Pohdimme tapahtumaketjun, joka ajoitettiin niin tarkasti, ettei virheille jäänyt lainkaan tilaa, ja nyt minä istun tässä muutaman tunnin päässä suunnitelman toteuttamisesta. Höyry sumenee ympärillämme, Petrasta erottuu pelkkä heikko varjo viereisillä setripuulauteilla. ”Postititko kaiken tänä aamuna?” kysyn Petralta.

”FedEx, osoitettu sinulle, merkitty henkilökohtaiseksi. Sen pitäisi tulla hotelliin heti huomisaamuna.”

En voinut ottaa sitä riskiä, että piilottaisin kaiken keräämäni kotiini, jossa kuka tahansa – palvelijat, tai vielä pahempaa,

Danielle – saattaisi löytää kätköni. Niinpä Petra säilytti kaiken – neljäkymmentätuhatta dollaria Roryn rahoja ja ihka uuteen henkilöllisyyteeni liittyvät paperit, kiitos Nicon.

”Hallinnon uusi teknologia on vaikeuttanut näiden tekemistä”, Nico oli sanonut sinä iltapäivänä, jona olin ajanut tapamaan häntä. Istuimme hänen ruokasalinsa pöydän ääressä hänen suuressa Long Islandin -kodissaan. Hänestä oli tullut komea mies, jolla oli vaimo ja kolme lasta. Ja henkivartijat – kaksi vartioi pihatien portin luona ja toiset kaksi etuovella. Mieleepi tuli, että Rory ja Nico eivät olleet kovinkaan erilaisia. Kumpikin poika oli valittu viemään perhe 2000-luvulle uusien sääntöjen ja määräysten mukaisesti. Kummankin odotettiin tekevän enemmän kuin edellisen sukupolven – tai vähintäänkin olemaan menettämättä kaikkea.

Nico liu’utti paksun kirjekuoren minua kohti, ja minä avasin sen, otin esiin Michiganin ajokortin ja passin, joissa oli minun kasvokuvani ja nimi *Amanda Burns*. Kävin läpi loput – sosiaaliturvakortin, syntymätodistuksen ja luottokortin.

”Näillä pystyt tekemään mitä vain”, Nico sanoi, otti ajokortin ja kallisti sitä valossa niin, että näki kortin pintaan painetun hologrammin. ”Voit äänestää. Maksaa verot. Täyttää W-2-lomakkeen palkka- ja verotiedot. Tämä on korkeatasoista työtä, ja minun mieheni on paras. On vain yksi toinen henkilö, joka pystyy tekemään näin laadukkaan kokonaispaketin, ja hän asuu Miamiassa.” Nico ojensi minulle luottokortin – Citibankin kortin, jossa oli minun uusi nimeni. ”Petra avasi tämän tilin viime viikolla, ja tiliotteet lähetetään hänen osoitteeseensa. Kun olet asettanut aloillesi, voit vaihtaa osoitteen. Tai heittää pois tämän kortin ja avata uuden tilin. Kunhan vain olet varovainen. Et halua, että joku varastaa sinun identiteettisi.”

Nico nauroi vitsilleen, ja näin hänen kasvoillaan vilahtavan sen pojan, joka hän oli aiemmin ollut, kun hän oli istunut minun

ja Petran vieressä lounaalla syömässä voileipäänsä ja tekemässä matematiikan läksyjään ja tuntenut jo hartioillaan painon siitä, mikä hänestä oletettiin tulevan.

”Kiitos, Nico.” Ojensin hänelle kirjekuoren, jossa oli kymmentuhatta dollaria, murto-osa niistä rahoista, jotka olin onnistunut haalimaan ja kätkemään viimeisten kuuden kuukauden aikana. Sata dollaria sieltä. Toiset sata tuolta. Nostin käteistä aina kun pystyin, sujautin rahat Petran salilokeroon joka päivä, jotta hän säilyttäisi niitä siihen saakka, kunnes olisin valmis.

Nicon katse muuttui vakavaksi. ”Sinun pitää ymmärtää, että jos jokin menee pieleen, minä en pysty auttamaan sinua. Petra ei pysty auttamaan sinua. Sinun miehelläsi on resursseja, jotka voisivat vaarantaa minut, minun toimeentuloni – ja Petran.”

”Ymmärrän”, sanoin hänelle. ”Olet tehnyt enemmän kuin tarpeeksi, ja olen siitä kiitollinen.”

”Olen tosissani. Tarvitaan vain pieni vihje, joka yhdistää sinun uuden elämäsi entiseen elämääsi, ja kaikki murenee.” Nicon tummien silmien katse lukkiutui tiukasti minun silmiini. ”Et voi palata ikinä. Et kertaakaan. Et millään tavalla, koskaan.”

”Rory on merkinnyt aikatauluun, että lento lähtee kymmenen maissa”, kerron nyt Petralle. ”Muistitko ottaa mukaan myös minun kirjeeni? En halua kirjoittaa sitä uudelleen hotellin paperille kymmenen minuuttia ennen lähtöäni.”

Petra nyökkää. ”Se on kaiken muun mukana. Osoitteineen ja postimerkkeineen, valmiina lähetettäväksi Detroitista. Mitä sinä sanoit siinä?”

Mietin kaikkia käyttämiäni tunteja ja lukuisia tuhoamiani versioita, kun olin yrittänyt laatia kirjettä, joka sulkisi pois kaikki mahdollisuudet siihen, että Rory yrittäisi seurata minua. ”Minä